

Statens Teaterhøgskole 50 år

Gyldendal **ALLE KVINNERS** *blad*

Nr. 9

1954

Nytt
Alle Kvinner-
kursus:
Vi pusser opp
selv

•
Riktig kledd
på
vinterhotellet

•
Teatergale
som får
chansen

•
Motehandler-
sken som ble
diktator

•
Bli berømt
for Deres
kjøttkaker

•
Omslaget:

Fikene på Teaterskolen

Fra venstre ser vi:

Henny fra Narvik, Ruth

fra Trondheim, Gerd fra

Skien, Ruth-Mari fra

Bergen, Karen og Astrid

fra Oslo og Julie fra

Mo i Rana.

50
ore

KJÆRE KOLLEGER!

Mangt og mye i det norske teaterlandskapet har forandret seg på de femti årene skolen vår har eksistert. Bare tenk på de fire små rommene i Handelsbygningen på Drammensveien som de første tolv rykket inn i, sammenlignet med det utrolige nye scenekunstbygget på Seilduken som vi flyttet inn i for få måneder siden, og som våre ti nyeste studenter er i ferd med å gjøre til sitt. Mer og mindre visjonære offentlige utvalg, og mer og mindre handlekraftige politikere har tegnet kart over landskapet vårt og prøvd å stake ut retninger. De har gitt oss nye rammevilkår, nye teatre, nye utfordringer. Vi står nå ikke lenger alene - vi er blitt en del av et større fellesskap i Kunsthøgskolen i Oslo. Det i seg selv representerer både nye utfordringer og nye muligheter. Vi er blitt samboere med dansen og operaen - og hvem vet hva som kan oppstå i dette møtet mellom scenekunstens ulike uttrykksformer? Vi går spennende tider i møte. Men vi bærer også med oss en spennende historie, en historie vi er oss bevisst, en historie som er selve det fundamentet vi står på og skal utvikle oss videre fra.

Skolen har i løpet av disse femti årene tatt innover seg og inn i seg en rekke nye former, nye teorier, nye pedagogiske prinsipper. Vi har for lengst utvidet studietilbudet til å omfatte ikke bare skuespillere, men også sceneinstruktører. Vi arbeider med en dramatikertutanning etter avsluttet pilotprosjekt, og vi ønsker å få til utdanninger for scenografi, kostymer, lysdesign. Vår kunstform rommer mange fag, og vår skole burde være brennpunktet for alle disse fagene. Vi må være åpne og dynamiske, og våge å møte de nye landskapene som åpner seg for oss. Samtidig må vi ivareta og føre videre det beste i den tradisjonen vi er et resultat av. Og om dette spennet blir konfliktfyllt - er det ikke vi som påstår at motsetningene, konflikten, er en helt sentral del av faget vårt? Som burde sky enhver form for falsk harmonisering, som burde oppsøke konfliktene, som burde se den skapende kraften mer enn den destruktive i de spenningskonflikter kan avføde? Vi - om noen - vet jo at det aldri har eksistert og aldri vil eksistere noen fasit, at vi stadig må prøve ut nye veier til målet, og erfare at når den nye

vegen er utforsket, har målet flyttet på seg ... Og likevel. Når jeg sitter og leser om de første årene, om opptaksprøver og fagområder, om drømmer og forhåpninger, om innspill og utspill i ulike sammenhenger, er det én ting som slår meg mer enn noe annet: vi arbeider med nøyaktig de samme tingene nå som da. Vi bruker andre ord til tider, men problemstillingene er de samme. Og da snakker jeg om skuespilleren. Dette enestående vesenet som forvalter eldgammel kunnskap og ny innsikt i ett og samme sitrende øyeblikk, som står der i scenelyset med hele seg som instrument - kropp, stemme, sinn - og vil nå oss, berøre oss, forandre oss. Som ikke bare har overlevd, men tilpasset seg alle teknologiske nyvinninger og møter oss i eteren, på lerretet, på skjermen. Men som fra teatrets rituelle opphav og frem til i dag er i alle fremtid vil være aller mest levende i samtidigheten, i det magiske rommet hvor også alle vi andre blir en del av skapelsesprosessen med våre sinn og vår mottagelighet.

Så la oss akkurat i kveld - uten forkleinelse for noen andre kunstnergrupper eller fagområder - hylle skuespilleren. Alt vi arbeider med på skolen, handler om å finstemme og å frigjøre skuespilleren som instrument. Å gi trygghet i kunnskap og ferdigheter, og å gi mot til å kaste seg ut i det ukjente.

Dere som sitter her i salen, dere som har gått på denne skolen, dere vet av egen dyrkjøpt erfaring hva det koster hver gang dere går inn i en ny prosess, og hva det koster å stå der og skulle skape seg selv på nytt kveld etter kveld etter kveld. Det er gjennom dere alle andre i teaterkunstens kollektiv uttrykker seg. Uten dere, intet teater. En gammel klisje, men sann. Det er ingen annen yrkesgruppe jeg kjenner som hver dag i sitt yrkesliv møter så beinharde krav fra omgivelsene, og som stiller så beinharde krav til seg selv. Derfor er det heller ingen annen yrkesgruppe jeg har så stor respekt for, stiller meg så ydmyk overfor. Jeg takker dere for alt dere har gitt oss andre, alle vi som er blitt trukket mot scenerommets magi, men som har valgt oss ståsteder utenfor den nådeløse lysjeglen dere står i.

Gratulerer med dagen!

Halvor Hoås
dekan

Fra Statens Teaterhøgskolens 40 års jubileum:

Fra venstre: Vera Rafn, Sverre Hansen, Gerhard Knoop, Janken Varden, Kjetil Bang-Hansen, Reidar Skagstad, Arne Thomas Olsen og Asbjørn Madsen. Foran fra venstre: Alexandra Myskova, Kari Wang, Bente Børsum og Henny Moan. Foto: Helle Bakke

STATENS TEATERHØGSKOLE FYLLER 50 ÅR: EN MILEPÆL I NORSK KULTURHISTORIE

av Gerd Isern.

Året et 1953. Det er bare 8 år siden krigen sluttet. Norge er opptatt med å bygge landet materielt sett. Få ofrer kulturen økonomiske midler. Planmessig utdanning av skuespillere er mangelvare.

Visstnok hadde det blitt opprettet teaterskoler – den første i 1852 – flere fulgte, men alle ble nedlagt i tur og orden. De som ønsket å gå til scenen, oppsøkte skuespillere for å få dem til å lese med seg.

Nationalteatret og Det Norske Teatret startet to-årige elevskoler i 1947. Dette var prøveår, og ut fra disse skolene kom det talentfulle skuespillere som gjorde en stor innsats i norsk teaterliv. De to skolene styrket forvisningen om at norsk teater måtte ha rett til å kreve like vilkår for scenekunsten som den man hadde i andre land og på lik linje med annen yrkesutdanning.

Det er særlig tre ildsjeler innen norsk teaterverden man kan takke for at man i 1953 omsider fikk Statens teaterskole. Disse tre var: Riksteatersjef Frits von der Lippe, teatersjef Hans Jacob Nilsen og skuespiller Arne Thomas Olsen. En entusiastisk trio som brukte alle sine overtalelsesevner overfor Finansdepartementet. Endelig – i januar 1953 ble det gitt grønt lys for at Statens Teaterskole skulle etableres i Oslo. En tre-årig teaterskole hvor elevene skulle få lån i Statens lånekasse for utdanning.

Skolen fikk en trang og langvarig fødsel. Hele ni måneder tok det før Finansdepartementet i oktober 1953 skaffet skolen tak over hodet. Fire små rom i Handelsbygningens tredje etasje på Drammensveien. I over en måned hadde den nystartede skolens lærere og 12 første elever ført en ambulerende tilværelse i Oslo. Men 22.oktober var alt klart til høytidelig innvielse – en milepæl i norsk teaterhistorie.

De beste krefter innen norsk teater- og kulturliv tok på seg den krevende jobben å utdanne de første 12 elever. Gerda Ring, Tordis Maurstad, Dagmar Myhrvold, Edvard Drabløs, Tore Foss og Arne Thomas Olsen underviste i rolleinnstudering og opplesning av dikt og prosa. Mentz Schulerud, professor Olav Middtun og konservator Svein Molaug hadde ansvaret for litteraturhistorie, norskopplæring og kunsthistorie. Dramaturgilærer var Olav Dalgard. Sine Butenschøn og Lorang Hansen underviste i stemmebruk og diksjon. Lektor Tryggve Norum som var skolens første sekretær, foreleste i teaterhistorie. Danske Walt Rosenberg sto for avspenning. Kaptein Asbjørn Madsen var fektelærer og Ivo Cramer og Kari Wang tok seg av det viktige faget plastikk og dans til Finn Ludts akkompagnement.

DEN TØFFE STARTEN

Selv om den planlagte teaterskolen ennå ikke hadde fått tak over hodet, gikk styret våren 1953 til avisene og averterte etter elever. Responsen var enorm. 166 unge mennesker fra hele landet sendte inn søknad. Hva de måtte gjøre for å bevise at de hadde talent? De fikk brev fra skolen om at de måtte komme til Oslo for opptaksprøver med en selvvalgt rolle som de selv hadde innstudert. Sommeren gikk med til å øve seg på replikker fra hele verdensdramatikken. Optimismen og troen på eget talent var stor.

Så kom den store dagen da de 166 møtte til første opptaksprøve. Noen på Nationalteatret – andre på Folketeatret og Det Norske Teatret. I salen satt åtte jurymedlemmer – Norges mest kjente skuespillere og instruktører: Gerda Ring, Tore Foss, Hans Jacob Nilsen, Dagmar Myhrvold, Alvild Stormoen, Arne Thomas Olsen og Mary

Koren Wilberg. Nervene hos de 166 som sto i kulissene og ventet på at det skulle bli deres tur til å gå inn på scenen, var på høykant. Det ble nedtur for storparten. De som kom gjennom første nåløye fikk brev fra styret om å komme tilbake og prøve på nytt i to roller som de fikk oppgitt fra skolen. En rolle i fri og en i bunden form. De kunne velge mellom Peer Gynt, Solveig, balkongscenen i Romeo og Julie, De skadeskudte av Nils Collet Vogt, Blåpapiret av Helge Krog og de som brukte nynorsk: Garborgs Læraren og Olav Duuns Medmenneske.

Nye prøver, ny utsiling. Bare 40 ble igjen. De fikk komme tilbake med sin selvvalgte rolle igjen. Nok en utsiling. 18 fikk beskjed om enda en opptaksprøve. Da skulle de til og med synge

foran juryen! Det var 18 unge mennesker som dirret av nerver foran denne siste avgjørende opptaksprøven. Så nær målet om å få oppfylt sitt største ønske om å bli skuespiller. Tenk om de ble vraket!

Seks måtte dra skuffet hjem. Tolv piker og gutter fra 17 til 23 år kunne jublende samle seg på Riksteatrets kjøkken hvor Arne Thomas Olsen og Frits von der Lippe gratulerte dem i panegyriske ordelag. Norsk teaters kommende store skuespillere – proppfulle av talent – kanskje en ny Johanne Dybwad! De 12 svevet på skyer. De følte seg utvalgt. Men de kom fort ned på bakkenivå. For nå begynte arbeidet. Klokken ni hver morgen sto de i svart trikot foran Ivo Cramer og Kari Wang

Unni Kristin Skagestad, Sverre Rødahl (bak), Anne Krigsvoll, Ketil Høegh, Kari Wang, Kim Haugen, Eva Dons og Øyvind Berven

i Gerd Kjølås' danselokale hvor de svettet og danset to timer før de gikk løs på fekting. Springmarsj ned til Handelsbygningen hvor litteratur, kunst- og teaterhistorie ventet. Matpause klokken 12 – boller og kaffe rundt bordet i oppholdsrommet. Lekselesing – roller og dikt før de gikk løs på rolleinnstudering på den primitive lille scenen hvor det til og med var en lyskaster. Først langt på kveld var de fri. Da gikk de i teater og på kino hvor de hadde frikort. De så ikke forestillingen bare en gang – de så den samme forestillingen opptil syv ganger! I tre år levde de sammen som en søskenflokk – lærerne fikk nesten foreldrestatus. Men som i søskenflokker flest var det mye bråk – noen ganger hatet de hverandre og andre ganger elsket de hverandre. De kom fra forskjellig miljø. Nå ble de ført inn i en ny verden – de fikk møte store kulturpersonligheter. De skulle ikke bli fagidioter – de fikk beskjed om å gå på kunstutstillinger og delta i det som var av norsk kulturliv. Gjesteforelesere kom: Claes Gill, Sam Besekow og Ingmar Bergman – kulturen hadde gode vekstvilkår i de fire små rommene i Handelsbygningen.

DE FØRSTE 12

Hvem var de og hvor kom de fra de heldige 12 som ble Teaterskolens første elever?

Henny Moan kom fra Narvik. Noen riktig teaterforestilling hadde hun aldri sett. Men på kino gikk hun ofte og skuespiller ville hun bli. Hun jobbet på bensinstasjon for å få penger til å reise til opptaksprøvene i Oslo.

Julie (Andreassen) Øksnes kom fra Mo i Rana. Hun hadde heller aldri sett en teaterforestilling før Riksteatret i 1951 gjestet med "Henrik og Pernille". Men Julie hadde spilt amatørteater og drømte om å stå på en "virkelig" scene. Hun sa opp jobben som sentralborddame og dro til Oslo for å se mer teater.

Astrid Folstad, Karen Randers-Pehrson, Alf Hellund og Knut Risan kom fra Oslo. De jobbet på kontor mens de gikk og leste med skuespillere. Karen Randers-Pehrson ble

senere rektor ved Statens teaterskole i en periode.

Rut (Fredriksen)Tellefsen kom fra Hommelvik og var den eleven som hadde mest teatererfaring. Hun hadde vært barnepike i Holland, stewardess i SAS, elev ved Folketeatret og tatt danseundervisning.

Ruth Marit (Nielsen) Bolling kom fra Bergen og jobbet på systue. Hun leste i all hemmelighet med en skuespiller og underholdt deretter alle syerskene med diktopplesning. Noralv Teigen kom også fra Vestlandet og hadde vært meget aktiv med amatørteater.

Tre kom fra Telemark: Finn Kvalem fra Seljord, Magne Bleness fra Porsgrunn. Han var aktiv i skoleteater og russerevy og var usikker på om han skulle studere filologi eller bli skuespiller. Han valgte det siste. Gerd (Hoppestad) Isern kom fra Skien og studerte i Oslo mens hun lurte på om hun skulle bli skuespiller eller journalist. Teateret vant i første omgang. Deretter seiret journalistikken.

SPOR I NORSK TEATER

Alle tolv har satt spor etter seg i norsk teater – både som skuespillere, instruktører og teatersjefer. To er døde, Finn Kvalem og Magne Bleness.

Da det første kullet gikk ut av skolen i 1956 fikk alle engasjement ved forskjellige teaterscener: Riksteatret, Nationalteatret, Folketeatret, Det Norske Teatret og Trøndelag Teater.

20. oktober 2003 møtes de igjen for å feire 50 års jubileet til Statens Teaterhøgskole. De tre ildsjelene som tok initiativet til teaterskolen og storparten av den entusiastiske lærerstaben har for lengst gått bort. Men de lever fortsatt i minnet til de første tolv.

Den første klassen får undervisning i Handelsbygningen på Drammensveien. Fra venstre: Noralv Teigen, Finn Kvalem, Magne Bleness, Astrid Folstad, Knut Risan, Karen Randers-Pehrson, lærer Mentz Schulerud, Alf Hellund, Henny Moan, Ruth Marit Nielsen (Bolling) og Julie Andreassen (Øksnes).

VI KOM FRÅ HEILE LANDET

av Noralv Teigen

Lik dei fleste ulike offentlige organa og institusjonane ein i dag reknar for heilt naudsynste i eit demokratisk, vidareutvikla og kulturelt fullverdig samfunn, er også Statens Teaterhøgskole eit resultat av årelang, utrøyttleig innsats og arbeid. Ei av drivkreftene var strevet for geografisk og sosialkulturell rettvisje og likestilling i rekrutteringsprosessen til skodespelaryrket. Visst hadde vi hatt teaterskolar før òg – både ved Nationaltheatret og Det Norske Teatret, og dialektbakgrunn var såmen ikkje noko minus for dei som hadde tenkt seg til Det Norske. Men med skipinga av Statens Teaterskole valde staten ei offentleg teaterutdanning ubunden av disposisjonar på einskildteatra og tilhøva der. Og brått blei heile landet, med all sin dialektrikdom, rekrutteringsområde for skodespelaryrket i eit heilt anna omfang enn nokon gong før. Eit sers viktig framsteg ved den nye kunstnarlege teaterutdanninga var juryordninga i sjølve opptaksprosessen. Det å

få prøve for ein stor jury samansett av røynde teaterkunstnarar frå ulike teaterverksemdar, ikkje berre i Oslo, men også elles i landet, og med pålegg om full objektivitet og vilje til å finne fram til dei best skikka for skodespelaryrket, gav tillit og tryggleik på avgjerdene også hjå dei som ikkje nådde målet sitt.

Søker vi ei adresse for ein eventuell takk, oppdagar vi fort at det først og fremst var eit sterkt kulturpolitisk straumdrag drive av eit rådande samfunnssyn tufta på rettvisje, likskap og likerett til kulturelle opplevingar og meningsfylt eksistens, som låg til grunn for opprettinga av skolen. Adressa er altså ein stor og mangfaldig kulturpolitisk samanheng der Statens Teaterskole berre var eit – men like viktig som noko anna – av uttrykka i heilskapen. Sidan Riksteatret her til lands var den første store kulturinstitusjonen i kjølvatnet av dette sterke kulturelle straumdraget, og sidan underteikna så og seie personleg har fått

oppleve kva idesamanhengane her har hatt å seie, også internt mellom Riksteatret og Statens Teaterskole, kan det vere illustrativt og klargjerande å ta med nokre ord frå idegrunnlaget og historia bak opprettinga av vårt turnerande "folketeater".

I tida etter 1. verdskrigen hadde folketeater-tanken breidd seg utover heile Europa frå Tyskland og Frankrike, og lagt grunnlaget for folketeaterørsla. I Norden, med sin grisgrendte busetnad – bortsett frå nokre få store byar – måtte rørsla få sine særigne modellar. Alt i 1934 kom Riksteatern i Sverige – først langt seinare vårt eige Riksteater. Men også her til lands slo riksteater-tanken rot før 2. verdskrigen. I 1935 kom den første offentleg oppnemnde teaternemnda (oppnemnd av Johan Ludvig Mowinckel si regjering). I si første innstilling, der ho tilrår å trygge norsk scenekunst, legg nemnda til: "Men et hovedvilkår må det også være at scenekunsten organiseres slik at den når ut til hele vårt folk i den utstrekning det i våre dager overhodet er mulig. Den dramatiske kunst bør ikke lenger være noe privilegium hverken for bestemte økonomisk heldig stille samfunnsklasser eller for befolkningen i våre største byer."

For første gong vedkjende samfunnet seg ansvaret for kulturell likestilling mellom storbyane og landet elles: like naturleg som ei bygd med 50 innbyggjarar skulle ha si vegutløysing, skulle ho og ha sin rettkomne del av det ålmenne, offentlege kulturtilbodet. Det tydde at storting og regjering med opne augo gjekk inn for eit teater som aldri kunne løne seg økonomisk, og aldri skulle skjele til dei store publikumsmengdene med berre å legge seg til i tettfolka strok. Riksteatret skulle ikkje trenge vere noko kommersielt teater. Målet var eit heil anna.

I same ånd heldt det fram. I 1952 kom Riksgalleriet, i 1953 Statens Teaterskole, – så slag i slag utover gjennom 50-, 60-, 70- og 80 åra (sjølv sagt mest intenst dei første par tiåra) Journalistakademiet, Rikskonsertene, Den Norske Opera, Statens Operahøgskole, Statens Balletthøgskole, 8 regionteatre, Norges

Musikkhøgskole ... lista kunne halde fram. Trudde nokon dette berja som gjenreising etter ein verdskrig? Det var rein kulturbygging frå første stund av. Det var vårt eige samfunns heilhuga freistnad på innhenting av dei kulturelle livs- og utfaldelsesvilkåra i grannelanda våre. Så var det vel einkvan frå "de dannede, kultiverte samfunnskretser og – klasser" som følte ansvar for å få dette i gang? Nokre glødande eldsjeler derifrå også, og nokre frå Studiotheater-miljøet, og nokre sterkt folketeater-tanke-smitta. Vi er mange stor takk skuldige: avgjort til teatersjef Hans Jacob Nilsen, Gerda Ring, Nationaltheatrets store sceneinstruktør på den tida, og Hans Heiberg, formann i Den Norske Forfatterforening, seinare sjef for Radioteatret. Desse la ikkje berre sin autoritet inn for å få Teaterskolen verkeleggjort, – dei ytte i rikt mon sitt til skolens vidare virke og eksistens med. I dei samanhengane som her er forsøkt rissa opp, var dei som Tordenskjolds soldatar. Dei som trur det var tilfeldig at Riksteatersjefen også var styreformann for Statens Teaterskole, må nok tenkje om att. Riksteatret, med all sin teaterpraktiske ekspertise, sine materielle og tekniske ressursar, var i årevis ei uvurderlig støtte i den daglege drifta av skolen, også i undervisninga.

Dessutan kunne kanskje Riksteatret by på mange potensielle arbeidsoppgåver rundt om i heile landet, ikkje alt for langt inn i framtida. Det var tydeleg at begge partar hadde bruk for kvarandre. Det motiverte, det gav meining og mål i tilværet, det gav framtidstru, glede og stor arbeidsglød. Det er eit fantastisk hell å få oppleve – ikkje berre det å vere privilegert og få nytte godt av ei slik statleg utdanning – men å få lov til å vere ein liten del av, virke med i eit så storfeldt kulturelt nybrottsarbeid med heile samfunnet som målgruppe. Ei slik målsetting hadde vel aldri vorte noko meir enn ein draum utan den enorme politiske krafta og viljen som måtte til for at draumen skulle verte røyndom. Den krafta fanst. I Peer Gynt let Ibsen Dovregubben seie: "Ånden bekjenner I alle med kjevene, dog aktes kun det I kan fakke med nevene." Vår tids eigen "Dovregubbe", vår første kyrkje- og undervisningsminister etter krigen,

skreddaren Lars Moen frå Dovre, truleg godt assistert av statssekretæren og seinare etterfølgjaren sin Helge Sivertsen, var nok den som fortener den politiske hovudæra for å ha gjort dette mogeleg.

For oss førstekullselevar som kom frå distrikta er det heller uvisst kva sjansar vi hadde hatt utan Teaterskolen. For mange av oss vart skolen plattform og inngangsbilletten til eit fantastisk yrke og eit rikt tilvære. Ser ein bort frå det materielle, finst det ingen arbeidsplass som på noko vis kan sidestillast med teatret, same kva innfallsvinkel ein ser det frå, - innanfrå som heile mangfaldet av alle dei som får arbeide, skape og realisere seg der, eller utanfrå - som alle dei som får oppleve, oppdage og engasjere seg der. I tillegg har teatret ei enorm kontaktflate

direkte ut mot publikum og mottek heile tida ei mengd impulsar derifrå. Dette gjeld framfor alt turneteatret. For ein arbeidsplass - for eit krevjande og meningsfylt og spennande tilvære - eit livslangt studium på høgt nivå for dei som får leve med og verke i dette eventyret!

Somme tider er det nådeløst og urettvist, for kampen om ein plass der kan vere hard. Teatret er gjerne fylt med sterke personlegdomar. Det er ikkje alle forunt å stadfeste seg der. For oss som i alle høve fekk sjansen, finst det berre ein måte å takke på. I ei tid som synest gje Dovregubben rett i den grad at ein skulle tru målet var å avskaffe samfunnet og innføre jungelen, må vi samle oss og syne kva som går tapt for oss alle. Vi er mange og vi har ein talarstol!

Juryen i 1971: fra venstre Tone Danielsen, Ingebjørg Sem, Jan Bull, Janken Varden, Reidar Skagestad og Kjetil Bang-Hansen (Finn Ludt var ikke til stede).

PROGRAM FOR JUBILEUMSFÖRESTILLING MANDAG 20. OKTOBER KL. 19.00

Konferansier: Bjarte Hjelmeland

Frank Kjosås, 1.klasse skuespillerlinjen

Svein Sturla Hungnes

Henny Moan

Noralv Teigen

Ola B. Johannessen

Solveig Logos Andersen og Frank Runar Gansmo, Statens Operahøgskole

Per Jansen

Nils Sletta

Gerhard Knoop

Frøydis Armand

Anne Marit Jacobsen

Øyvind Osmo Eriksen og Torkil Sandsund, sceneinstruktørlinjen

Lasse Lindtner

Anitra Terese Eriksen

Linn Skåber

Henrik Mestad

Andrea Bræin Hovig

Thorbjørn Harr og Jan Gunnar Røise

Heidi Gjermundsen

Liv Heløe / Siren Jørgensen

Skolekoret ved Statens Teaterhøgskole

Ved pianoet: Trond Lindheim og Andreas Utnem

Inspisient: Henrik Melsom Edvardsen

STATENS TEATERHØGSKOLE
BLE STARTET 3. SEPTEMBER 1953.
OFFISIELL ÅPNING 22. OKTOBER 1953.

LISTE OVER ELEVER

I 1.KLASSENE PÅ

SKUESPILLERLINJEN 1953-

2003:

(NAVN MERKET MED * VAR
HOSPITANTER)

1953:

JULIE ANDREASSEN (ØKSNES)
MAGNE BLENES
RUTH MARIT BOLLING
ASTRID FOLSTAD
ALF HELLUND
GERD HOPPESTAD (ISERN)
FINN KVALEM
KAREN RANDERS-PEHRSON
KNUT RISAN
NORALV TEIGEN
RUT FREDRIKSEN (TELLEFSEN)

1954:

PER BRONKEN
ANNE MARI DALE
ARNE JACOBSEN
HENNY MOAN
SIGRID ANITA RUMMELHOFF
ARNE RYGG
RANDI SOMMER
KÅRE ZAKARIASSEN
OLAV AASMUNDTVEIT
MAJA LISE RØNNEBERG (RYG)*

1955:

JOHNNY BERGH
BENTE BØRSUM
BJØRG ENGH
SONJA LID
BAARD OWE
TOM TELLEFSEN

1956:

RAGNAR HOLEN
LARS ANDREAS LARSSEN
OLE-JØRGEN NILSEN

SVERRE ROBERT NILSEN
KAREN MARGRETHE OLSEN
KARI SIMONSEN
BJØRN SOTHBERG
SYNNØVE STRIGEN
JAN-ERIK SÆTHERØ
LIV THORSEN

1957:

HELENE FOSSTVEDT
JON HEGGEDAL
RAGNHILD HIORTHØY
JOHAN PETTER HOLST

BJØRG VATLE
GUDRUN WAADELAND

1958:

GERHARD BJELLAND
KARI BORG
SVEIN ERIK BRODAL
JON EIKEMO
CARIN HOLST
MONNA TANDBERG

1959:

KJETIL BANG-HANSEN
TORBJØRN HALVORSEN
INGER HELDAL
OLA B. JOHANNESSEN
WENCHE MEDBØE
TOVE STRØMME
SVEIN WICKSTRØM

1960:

STÅLE BJØRNHAUG
LISE FJELDSTAD
SIGRUN ENGE NAGELSTAD
TONE SCHWARZOTT
JAN SKULLERUD

1961:

GRY ENGER
ULRIKKE GREVE
VIVA MØRK
THEA STABELL
SIGMUND SÆVERUD

GEORG THOMMESEN

BJARNE THOMSEN
NANDOR HAMZA *

1962:

THOM BASTHOLM
BERGLJOT ENGESETH
PER JANSEN
OLAV LIEN
ELI ANNE LINNESTAD
RANNOV NILSEN
SVERRE ANKER OUSDAL
SIDSEL RYEN
NILS SLETTA
KARI ONSTAD (WINGE)
TONE SØGAARD
STEIN WINGE
MICHAELA SPANDOW*
INGRID VALVIK *

1963:

SVERRE BENTZEN
THOR BOGER
UNNI EVJEN
CECILIE LØKKEBERG
HANS JØRGEN HARBO PEDERSEN
FRANCK PETERSEN
ANNE SEMMINGSEN
LEIF SKARRA
EVA SOLBAKKEN
BJØRNAR STEEN
VIBEKE SUNDQUIST
RAGNHILD VANNEBO
PETER BREDAL *

1964

LARS BØHMER
GEIR BØRRESEN
MARIANNE ELVERUM (ROLF)
MARIT HAMDALH
EVA VON HANNO
FRANK IVERSEN
RANDI KOCH
EVA OPAKER
GURI SEM
SVEIN SCHARFFENBERG
NILS REIDAR UTSI
VIBEKE KLEIVDAL (LØKKEBERG)
ODD JAN SANDSDALEN *

1965:

SOLVEIG ANDREASSEN
KYRRE HAUGEN BAKKE
ANE HOEL
LIVE HOV
KNUT HUSEBØ
BENTE LAVIK LUND
ROLF ARLY LUND
HALLVARD LYDVO
KATJA MEDBØE
NILS OLE OFTEBRO
OLE ANDREAS SIMENSEN
TORILL ØYEN

1966:

TONE DANIELSEN
THOMAS FASTING
KLAUS HAGERUP
SVEIN STURLA HUNGNES
ANNE MARIT JACOBSEN
GØRLI MATHISEN
ANNE-MARIE OTTERSEN
EGIL ROLLAND

1967:

JANNIK BONNEVIE
BIRGITTA EDBERG
GØRIL HAUKEBØ
RAGNHILD HILT
ARNE LINDTNER NÆSS
GARD ØYEN
KIRSTEN HOFSETH *

1968:

FRØYDIS ARMAND
BIRGITTA HILDING
(PETERSEN)
ANDERS HATLO
BENTINE HOLM
HELGE JORDAL
KIRSTI KOLSTAD
VIDAR LARSEN (SANDEM)
ERIK LIE
KARIN MAANUM
KNUT WALLE
MARIT GRØNHAUG *

1969:

KARL BOMAN-LARSEN
HARALD BRENNÅ
SIGVE BØE

JAN FROSTAD
JAN GRØNLI
PAAL HANGERAAS
ODDBJØRN HESJEVOLL
TORDIS BØYUM HOLT
TORUN LUNDSHOLT
HILDE SOPHIE PLAU
KAI REMLOV
HENNIKA SKJØNBERG
BJØRN RICHARD SUNDQUIST
MARIT SYVERTSEN
MARIE LOUISE (METTE) TANK
MARIT ØSTBYE

1970:

MORTEN ANDRESEN
MARYON EILERTSEN
SVENN BERNHARD ERIKSEN
(SYRIN)
BJØRN FLOBERG
GJERT HAGA
UNN VIBEKE HOEL
SVEIN HAAGENSEN
KIRSTI MINSAA
REIDUN NORTVEDT
TOVE TERJESEN
NILS VOGT
JO SKJØNBERG *

1971:

TERJE HARTVIKSEN
TONE LID (GULLVÅG)
MERETE MOEN
ANNE BEATE ODLAND
GRETHE RYEN
SYLVIA SALVESEN
JAN Ø.WIIG
ARNE LANGAAS *
PETER LINDBÆK *

1972:

JANNY HOFF BREKKE
PETTER BAANERUD
BENTEIN BAARDSON
GUDMUND GROVEN
KARI ANN GRØNSUND
KIM KALSÅS
ANDREAS KOLSTAD
KINE KOLSTAD (BENDIXEN)
TRINI LUND

SVERRE RØSSUMMOEN
ELLEN STOESSEN (HORN)
ARE STORSTEIN
VIVI SUNDE
KARL SUNDBY
ELSE GRO WAALLAN

Ellen Horn og
Bentein Baardson

1973:

JAN ERIK AUNE
JUNI DAHR
PER FRISCH
KIRSTI GRUNDTVIG
THOR INGE GULLVÅG
LIESELOTTE HOLMENE
GRETHE MYKLEBUST
JOHAN HENRIK SCHEELE
KARIN STAUTLAND
KETIL EGGE *
SVEIN TINDBERG *

1974:

PER EGIL ASKE
PER CHRISTIAN ELLEFSEN

KNUT HAUGMARK
SIGRID HUUN
TORILD JACOBSEN
WENCHE KVAMME
ANNIKA WITH
KARL GUNNAR ØBY

1975:

SISSEL ANDERSEN
MINKEN BIRTE FOSHEIM
NILS GAUP
JON SIGURD KRISTENSEN
BRIT LOSSIUS
OLA OTNES
EVEN STORMOEN
INGRID VOLLAN
ØYSTEIN WIIK
PÅL ØVERLAND
MORTEN BORGENSEN *

1976:

MERETE ARMAND
ELI DOSETH
THOMAS FEARNLEY
PER GØRVELL
TOVE HOLENE
FRANK KROG
ARVID ONES
LIV BERNHOFT OSA
STINE RAMDAHL
GEO VON KROGH *

1977:

KJERSTI HOLMEN
NILS JOHNSON
LARS (LASSE) LINDTNER
AUDUN MELING
MORTEN RØHRT
EVA SEVALDSON
WENCHE STRØMDAHL
BIRGITTE VICTORIA SVENDSEN

1978:

METTE LANGFELDT ARNSTAD
TRUDE LETHUN BIRKELUND
HILDEGUNN EGGEN
JOHANNES JONER
JARL JUELL (GOLI)
SVEN NORDIN
SIGNY SANDSBERG
ODA SCHJØLL

HANS OLA SØRLIE

1979:

ØYVIND BANG BERVEN
EVA DONS
KIM HAUGEN
KETIL HØEGH
ANNE KRIGSVOLL
UNNI KRISTIN SKAGESTAD
TERJE STRØMDAHL

1980:

STIG RYSTE AMDAM
TRINE LOSSIUS BORG
SIGURD MAGNUS BOTHNER
HILDE GRYPHE
TINA (KRISTINE) HARTVIG
TORFINN NAG
TORE NYSÆTHER
LIV KJERPESETH STEEN

1981:

TROND BIRKEDAL
ANITRA TERESE ERIKSEN
MORTEN FALDAAS
JANNE KOKKIN
KRISTIN KAJANDER KOPPERUD
MARIANNE NIELSEN
SVERRE SOLBERG
LARS ØYNO

1982:

IRINA EIDSVOLD
CECILIE FANGEL
INGAR HELGE GIMLE
JON EIVIND GULLORD
SVEIN ROGER KARLSEN
ARNHILD LITLERE
EVEN RASMUSSEN
ELIN JOHANNE REITE
GRO SOLEMDAL
JAHN DENNIS STORHØI

1983:

JARLE BERENTSEN
BEATE MARIE ERIKSEN
ODDVAR HELLAN
LASSE KOLSRUD
GUNHILD KVÆRNESS
HILDEGUN RIISE
PER SCHAANNING
REIDAR SØRENSEN

MARIANNE USTVEDT

1984:

GISKEN ARMAND
LENE MARIE BRAGLI
EINDRIDE EIDSVOLD
GURI JOHNSON
NICOLAY LANGE-NIELSEN
ØYSTEIN RØGER
MARIA TOMING

1985:

PETRONELLA BARKER
TOM EDDIE BRUDVIK
ANDERS DAHLBERG
EDVIN HAUGAN
HELLE BIRGITTE HAUGEN
ANDERS KIPPERSUND
ANNEKE VON DER LIPPE
ANNE SØRENSEN
BJØRN (BAMSE) WILLBERG

1986:

MARIT SYNNOVE BERG
MATHIAS CALMEYER
MARIT JAASTAD
GEIR KVARME
JANNE C. LANGAAS
TROND PETER STAMSØ MUNCH
TROND OVE SKRØDAL
HELEN VIKSTVEDT

1987:

TURID GUNNES
PAUL-OTTAR HAGA
LARS BONNEVIE HJORT
ROAR KJØLV JENSSEN
INGRID JØRGENSEN
OVE CHRISTIAN OWE
IREN REPPEN
TRINE SVENSEN
NINA WOXHOLTT

1988:

ESPEN HANA
BJARTE HJELMELAND
ANETTE HOFF
HALLVARD HOLMEN
JON KETIL JOHNSEN
ELISABETH MATHESON
HENRIK MESTAD
ANDERS MORDAL

INES PRANGE

ANNE RYG

1989:

KJERSTI ELVIK
SVEIN HARRY HAUGE
ALICE HERLAND
TROND HØVIK
DUC PAUL MAI-THE
HELGA MJELDHEIM
INGUNN BEATE ØYEN

1990:

MARIT ANDREASSEN
OLA BORANDER
IRIS JOHANSEN
GJERTRUD JYNGE
JØRGEN LANGHELLE
STIG-WERNER MOE
PÅL C.B. OBRESTAD
TERJE RANES
ÅGOT SENDSTAD
OLE LUDVIG VANDBAKK

1991:

ANDERS DALE
INGJERD EGEBERG
MARIKA ENSTAD
LAILA GOODY
CAMILLA MARTENS
FRIDTJOV SÅHEIM
ERIK ULFSBY
TRINE WIGGEN
1992:
ERLAND BAKKER
KÅRE CONRADI
LARS ERIK HOLTER
GØRILD MAUSETH
TONJA SITARA SANBORN
CHRISTIAN FREDRIK SKOLMEN
ANDRINE SÆTHER
BJØRNAR TEIGEN
LINE VERNDAL

1993:

HEIDI ANETTE GOLDMANN
MARTIN LOIC LOTHERINGTON
CECILIE ASKELAND MOSLI
CATHRINE CRISTEL MYHRE
MADS OUSDAL
TROND ESPEN SEIM

KRISTIN JANETTE SKOGHEIM

JAN SÆLID
JON ØIGARDEN

1994:

EVEN LYNNE AMUNDSEN
EIVIND SANDER ANDREASSEN
CATHRINE BORKENHAGEN
ØYVIND GRAN
MADS HENNING JØRGENSEN
GRETHE NORDBERG
GARD SVEINUNG SKAGESTAD
LINN SKÅBER
MIRIAM SOGN
KIRSTI ELINE TORHAUG

1995:

ANNA BACHE-WIIG
MORTEN LARSEN ESPELAND
ANDREA BRÆIN HOVIG
KJETIL INDREGARD
BENDIK ØSTBYE JOHANNESSEN
TOVE KAMPESTUEN (HEYERDAHL)
KIRSTI REFSETH (STUBØ)
OLE JOHAN SKJELBRED-KNUDSEN
KYRRE HAUGEN SYDNES

1996:

NINA ELISABET ANDREASSEN
NICOLAI CLEVE BROCH
KYRRE HELLUM
HAUK HEYERDAHL
INE FINHOLT JANSEN
PETTER WIDTH KRISTIANSEN
GEIR ESPEN LØVÅS
TONE BEATE MOSTRAUM
ASTRID MARIAN SAASTAD
OTTESEN
ANE DAHL TORP

1997:

HEIDI GJERMUNDSEN
SILJE TORP FÆRAVAAG
TIRIL ILSAAS PHARO
JOACHIM RAFAELSEN
ANDERS BAASMO CHRISTIANSEN
JANNE FORMOE
ESPEN REBOLI BJERKE
THORBJØRN HARR
JAN GUNNAR RØISE
ELLEN-BIRGITTE JOHANNESSEN

1998:

TROND FAUSA AURVÅG
JON BLEIKLIE DEVIK
RENY MARIE FOLGERØ
AKSEL HENNIE
JORILL KITTANG
GRETHE MO
ARE JONSEN RØDSAND
KJERSTI SANDAL
KIM SØRENSEN
KIKKI (ANN-KRISTIN) STORMO

1999:

JOHN FJELNSETH BRUNGOT
LINDA MARGRETHE HVERVEN
(LILLEØEN)
JAN MARTIN JOHNSEN
SIREN JØRGENSEN
BARTEK KAMINSKI-OBUCHOWICZ
HEGE AGA ROGSTAD
THORIR SÆMUNDSSON
NINA ELLEN ØDEGÅRD

2000:

TORBJØRN ERIKSEN
PÅL SVERRE VALHEIM HAGEN
ENDRE HELLESTVEIT
GLENN ANDRE KAADA
AGNES ELISABETH HILDÉN
KITTELSEN
BIRGITTE LARSEN
MARTE MAGNUSDATTER SOLEM
HENRIETTE STEENSTRUP
CATO SKIMTEN STORENGEN

2001:

INGRID BOLSO BERDAL
FRODE BJØRØY
MARIA BOCK
THOMAS BYE
LENA KRISTIN ELLINGSEN
CHARLOTTE FROGNER
HENRIK OLAV HORGE
ØYSTEIN MARTINSEN
HANNA BØRSETH RØNNINGEN
STEINAR TAARN SANDE

2002:

YNGVE BJØRN BERVEN
PÅL CHRISTIAN EGGEN
LINE HALLEM

CICI HENRIKSEN
JONATAN FILIP JOHANSEN
ELLEN DORRIT PETERSEN
TØRGEIR REITEN
LASSE VALDAL
KAIA VARJORD
IRENE WAAGE

2003:

STINE MARI BJØRGE
KIM SIGURD FALCK-JØRGENSEN
CECILIE ENERSEN
NILS JØRGEN KAALSTAD
FRANK KJOSÅS
IGOR NECEMER
ANNA KATHARINA PAUS
HAUKELAND
TOBIAS SANTELMANN
MARTE TANGEN
PIA TJELTA

SCENEINSTRUKTØRLINJEN

1979:

HILDE ANDERSEN
CARL JØRGEN KIØNIG
SVERRE RØDAHL
BJØRN SÆTER

1982:

HARRY GUTTORMSEN
PER JOHAN MØYEN
ALEXANDER SCHERPF

1985 - 88:

KARI ELISABETH ARNESEN
KAI JOHNSEN
EIRIK NILSSEN BRØYN

1988:

PREBEN FAYE-SCHJØLL
LINE ROSVOLL
ANDREAS WIESE

1991:

MORTEN CRANNER
EIRIK STUBØ
JON TOMBRE

1994:

INGRID FORTHUN
AUDNY CHRIS HOLSEN
ALEXANDER MØRK EIDEM
OLOF P. LINDQVIST

1998:

LARS ERIK HOLTER
RUNAR HODNE
TYRA TØNNESEN

2001:

ØYVIND OSMO ERIKSEN
KJERSTI HAUGEN
TORKIL SANDSUND

DIVERSE KURS:

INSPISIENKURS 1967

ARNE AMUNDSEN
ØYSTEIN BIRKELAND
ERIK BLINDHEIM
MANFRED ROALD
DAG EILERTSEN
BJØRN HALLSTRØM
CARL W. HAUG
SVEN ENGELSBORG HEDE
SVEIN HAAGENSEN
EGIL JACOBSEN
JAN JOHANSEN
WENCHE KVAMME
INGAR NILSEN
LEIV NYBØ
WALTHER SPJELDVIK
BJØRG VALVIK
RAGNHILD WANG
HARALD HOAAS *
TOR KALLEBERG*

SCENEINSTRUKTØRKURS 1968:

MARIT JERSTAD
DAG AAKESON MOE
TERJE MÆRLI
HÅKON QVILLER
MERETE SKAVLAN
JANKEN VARDEN
EVA STRØM AASTORP

PILOTPROSJEKT -

DRAMATIKERLINJE 2001

LIV HELØE
GYRID AXE ØVSTENG
KIM ATLE HANSEN

KUNSTHØGSKOLEN I OSLO
Besøksadresse: Fossvæien 24
Postboks 6853, St. Olavs plass
0130 Oslo. Tlf: 22 99 55 00
Faks 22 99 55 02, www.khio.no

Takk til

Oslo Nye Teater
Nationaltheatret
Det Norske Teatret
Teatret vårt
Den Nationale Scene
NTO
Rogaland Teater

alle som har opptrådt
og som har gjort denne feiringen mulig.

Even Stormoen og Nils Gaup

